

[Erik Kragh.]

meget, og meget udmærket, her i dag; men alligevel er der nogle enkelte ting, jeg gerne ville fremføre. Jeg vil gerne, for at jeg ikke skal blive misforstået, indledningsvis sige, at alle naturligvis ønsker afspænding, og alle ønsker, at de bestræbelser, der gøres herfor, skal fortsætte. Men så må man også have lov til at sige, at disse bestræbelser foreløbig har været et ret ensidigt fænomen. Vi har fra vest ustandselig talt om, at vi gerne vil have afspænding; men hvad har vi egentlig hørt fra øst det sidste års tid? Hvad har indholdet været af de taler, som Brezhnev og Kosygin har holdt? Det har været, at status quo i Europa skulle opretholdes, og det har været om de amerikanske aggressive imperialister og de vesttyske revanchister og militarister, det har været en total afvisning af Vesttysklands forsøg på at få forhandlinger i gang, at få et bedre forhold til de østeuropæiske lande.

En af følgerne af de vestlige ønsker om afspænding har været en udbredt ønsketænkning. Man gør sig ikke klart, at afspænding til syvende og sidst afhænger af Sovjetunionen, som foreløbig i hvert fald ikke har vist nogen synderlig forhandlingsvenlighed på det område, ikke har vist villighed til at gøre nogen som helst indrømmelse. Vi lever i fred og sikkerhed, og det er med rette, når ingen tror, at Sovjetunionen i dag har hensigter om at angribe Vesteuropa; navnlig for de unge er det derfor vanskeligt at forstå, at der er nogen fare eller trussel østfra. I denne atmosfære af fred og sikkerhed er mange tilbøjelige til at glemme baggrunden herfor, nemlig den militære stabilitet, der er skabt af NATO-alliancen og naturligvis først og fremmest af De Forenede Staters engagement i Europa. Denne stabilitet må være baggrunden også for forhandlinger om en afspænding, hvis det skal være en realistisk afspænding; der indeholder kendsgerninger og ikke blot er tro og håb.

Derfor kan vi ikke i vest bygge på, hvad vi tror er Sovjetunionens politiske hensigter, men det er der mange der gør. Der er mange, der tror, at Sovjetunionen ønsker afspænding. Det ved vi ingenting om; om de russiske politiske hensigter ved vi intet som helst, og hensigter kan skifte fra den

ene dag til den anden, hvis en ny situation skulle opstå for Europas vedkommende, hvis NATO-forsvaret skulle svækkes.

Hvad vi derimod kender og med sikkerhed ved, er Sovjetunionens militære midler og dermed dets politiske muligheder. Jeg vil gerne have lov til at nævne, hvad vi ved om Sovjetunionens militære midler. Vi ved, at Sovjetunionen i fjor forøgede sit antal af interkontinentale raketter med 50 pct., og at tempoet i forøgelsen fortsætter. Vi ved, at der i Vestrusland står 700 mellemdistanceraketter, der kan nå hele Europa og Mellemøsten. Vi ved, at Sovjetunionen stadig militært holder de gevinster, den vandt under den anden verdenskrig. Vi ved, at militære styrker står ved Lübecks porte og vest for Elben, og vi ved, at der står en halv million mand i Centraleuropa, få hundrede kilometer fra de vesteuropæiske hovedstæder. Vi ved også, at disse styrker til stadighed forbedres både med hensyn til nukleare og konventionelle midler. Vi ved, at Sovjetunionen har nægtet at gå med til en aftale om at begrænse ABM-forsvaret. Vi så ved den militære parade forleden dag for første gang egentlige marinekorpsstropper, og dette i forbindelse med pressemeddelelser om, at Sovjetunionen bygger hangarskibe, tyder på en ændret og mere offensiv russisk strategi — og ikke alene i Middelhavet, hvor den klart er kommet til udtryk efter Israelkrisen; Sovjetunionen er i dag ved at erhverve flådebaser i Algeriet og Ægypten. Man må regne med, at denne strategi vil kunne få et globalt sigte. Vi ved med andre ord med sikkerhed, at Sovjetunionen til stadighed i disse år øger sine militære styrker og hermed sine militære og politiske muligheder. Derfor er der intet grundlag for NATO til at slappe af. Enhver reduktion af styrkerne i Vesteuropa ville kunne skabe farlige situationer. Hvis vi ønsker, at stabilitet og hermed sikkerhed og fred i Europa skal opretholdes, må vi opretholde NATOs militære styrke. Den er også forudsætningen for en varig afspænding og hermed for en senere nedrustning.

Her vil jeg gerne sige et par ord om de danske styrker. De danske styrker, som er et led i de konventionelle styrker i Europa, har den opgave at hindre, at man fra den anden side i ly af atombalancen, i ly af